

Passover, Day 1, Torah 1

Source Sheet by Janet Cohen

More info >

Exodus 12:21-51

(21) Moses then summoned all the elders of Israel and said to them, “Go, pick out lambs for your families, and slaughter the passover offering. (22) Take a bunch of hyssop, dip it in the blood that is in the basin, and apply some of the blood that is in the basin to the lintel and to the two doorposts. None of you shall go outside the door of his house until morning. (23) For when the LORD goes through to smite the Egyptians, He will see the blood on the lintel and the two doorposts, and the LORD will pass over the door and not let the Destroyer enter and smite your home. (24) “You shall observe this as an institution for all time, for you and for your descendants. (25) And when you enter the land that the LORD will give you, as He has promised, you shall observe this rite. (26) And when your children ask you, ‘What do you mean by this rite?’ (27) you shall say, ‘It is the passover sacrifice to the LORD, because He passed over the houses of the Israelites in Egypt when He smote the Egyptians, but saved our houses.’” The people then bowed low in homage. (28) And the Israelites went and did so; just as the LORD had commanded Moses and Aaron, so

שמות י"ב:כ"א-נ"א

(כא) ויקרא משה לכל־זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתים ושתו הפסח: (כב) ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר־בסוף והגעתם אל־המשקוף ואל־שתי המזוזות מן־הדם אשר בסוף ואתם לא תצאו איש מפתח־ביתו עד־בקר: (כג) ועבר יהוה לנגף את־מצרים וראה את־הדם על־המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על־הפתח ולא יתן המשחית לבא אל־פתחים לנגף: (כד) ושמרתם את־הדבר הגה לחק־לך ולבניך עד־עולם: (כה) והיזה כִּי־תבאו אל־הארץ אשר יתן יהוה לכם באשר דבר ושמרתם את־העבדה הזאת: (כו) והיזה כִּי־יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: (כז) ואמרתם וְבַח־פֶּסַח הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח עַל־בְּתֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנֹגְפוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־בְּתֵינֵנו הִצִּיל וַיִּקַּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ: (כח) וַיִּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ כַּכֵּן יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּנֵי עֲשׂוֹ: (כט) וַיְהִי אִבְחָצִי הַלַּיְלָה וַיְהוֶה הַבָּהָה כָּל־בְּכוֹרֵי בְּאֶרֶץ

they did. (29) In the middle of the night the LORD struck down all the first-born in the land of Egypt, from the first-born of Pharaoh who sat on the throne to the first-born of the captive who was in the dungeon, and all the first-born of the cattle. (30) And Pharaoh arose in the night, with all his courtiers and all the Egyptians— because there was a loud cry in Egypt; for there was no house where there was not someone dead. (31) He summoned Moses and Aaron in the night and said, “Up, depart from among my people, you and the Israelites with you! Go, worship the LORD as you said! (32) Take also your flocks and your herds, as you said, and begone! And may you bring a blessing upon me also!” (33) The Egyptians urged the people on, impatient to have them leave the country, for they said, “We shall all be dead.” (34) So the people took their dough before it was leavened, their kneading bowls wrapped in their cloaks upon their shoulders. (35) The Israelites had done Moses’ bidding and borrowed from the Egyptians objects of silver and gold, and clothing. (36) And the LORD had disposed the Egyptians favorably toward the people, and they let them have their request; thus they stripped the Egyptians. (37) The Israelites journeyed from Raamses to Succoth, about six hundred thousand men on foot, aside from children. (38) Moreover, a mixed multitude went up with them, and very much livestock, both flocks and herds. (39) And they baked unleavened cakes of the dough that they had taken out of Egypt, for it was not leavened, since they had been

מצרים מבכר פרעה הישב על-כסאו
עד בכור השבי אשר בבית הבור וכל
בכור בהמה: (ל) ויקם פרעה לילה
הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ותהי
צעקה גדלה במצרים כי-אין בית
אשר אין-שם מת: (לא) ויקרא למשה
ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך
עמי גם-אתם גם-בני ישראל ולכו
עבדו את-יהוה כדברכם: (לב)
גם-צאנכם גם-בקרכם קחו באשר
דברתם ולכו וברכתם גם-אתי: (לג)
ותחזק מצרים על-העם למהר לשלחם
מן-הארץ כי אמרו בלנו מתים: (לד)
וישא העם את-בצקו טרם יחמץ
משארתם צרחת בשמלתם
על-שכמם: (לה) ובני-ישראל עשו
כדבר משה וישאלו ממצרים
כלי-כסף וכלי זהב ושמלת: (לו)
ויהי נתן את-תן העם בעיני מצרים
וישאלו וינצלו את-מצרים: (לז)
ויסעו בני-ישראל מרעמסס ספתה
כשש-מאות אלף רגלי הגברים לבד
מטף: (לח) וגם-ערב רב עלה אתם
וצאן ובקר מקנה כבד מאד: (לט)
ויאפו את-הבצק אשר הוציאו
ממצרים עגת מצות כי לא חמץ
כי-גרשו ממצרים ולא יכלו
להתמהמה וגם-צדה לא-עשו להם:
(מ) ומושב בני ישראל אשר ישבו
במצרים שלשים שנה וארבע מאות
שנה: (מא) ויהי מקץ שלשים שנה
וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום
הזה יצאו כל-צבאות יהוה מארץ
מצרים: (מב) ליל שמרים הוא ליהוה
להוציאם מארץ מצרים הוא-הלילה

driven out of Egypt and could not delay; nor had they prepared any provisions for themselves. (40) The length of time that the Israelites lived in Egypt was four hundred and thirty years; (41) at the end of the four hundred and thirtieth year, to the very day, all the ranks of the LORD departed from the land of Egypt. (42) That was for the LORD a night of vigil to bring them out of the land of Egypt; that same night is the LORD's, one of vigil for all the children of Israel throughout the ages. (43) The LORD said to Moses and Aaron: This is the law of the passover offering: No foreigner shall eat of it. (44) But any slave a man has bought may eat of it once he has been circumcised. (45) No bound or hired laborer shall eat of it. (46) It shall be eaten in one house: you shall not take any of the flesh outside the house; nor shall you break a bone of it. (47) The whole community of Israel shall offer it. (48) If a stranger who dwells with you would offer the passover to the LORD, all his males must be circumcised; then he shall be admitted to offer it; he shall then be as a citizen of the country. But no uncircumcised person may eat of it. (49) There shall be one law for the citizen and for the stranger who dwells among you. (50) And all the Israelites did so; as the LORD had commanded Moses and Aaron, so they did. (51) That very day the LORD freed the Israelites from the land of Egypt, troop by troop.

הַזֶּה לַיהוָה שְׁמֵרִים לְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְדֹרֹתָם: (פ) וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת תִּקַּח הַפֶּסַח
כָּל־בְּוֹנֵי־בֵּית לֹא־יֹאכַל בּוֹ: (מד)
וְכָל־עֶבֶד אִישׁ מִקְּנַת־כֶּסֶף וּמִלְתָּה אִתּוֹ
אִזּוֹ יֹאכַל בּוֹ: (מה) תּוֹשֵׁב וְשִׂכִּיר
לֹא־יֹאכַל־בּוֹ: (מו) בְּבֵית אֶחָד יֹאכַל
לֹא־תּוֹצֵיא מִן־הַבַּיִת מִן־הַבָּשָׂר תּוֹצֵיא
וְעֶצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ־בּוֹ: (מז) כָּל־עֲדַת
יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ אִתּוֹ: (מח) וְכִי־יִגְדֹר אֶתְּךָ
גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה הַמּוֹל לּוֹ כָּל־זֶכֶר
וְאִזּוֹ יִקְרַב לַעֲשׂוֹתוֹ וְהָיָה כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ
וְכָל־עֶרְל לֹא־יֹאכַל בּוֹ: (מט) תּוֹרָה
אַחַת יְהִי לְאֶזְרַח וְלִגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם:
(נ) וַיַּעֲשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן כִּן עָשׂוּ:
(ס) (נא) וַיְהִי בַעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵיא
יְהוָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
עַל־צְבָאוֹתָם: (פ)

